

Μιμνήσκου τα έσχατα σου (Σοφία Σειράχ).(Δύο αξιόλογα κείμενα προβληματισμού με αφορμή την παραβολή της Κρίσεως)

/ Γενικά

Επιμέλεια κειμένων: πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Αθανασίου

-Α-

Μια ιστορία με αφορμή ένα θάνατο

Είναι 25 Απριλίου 1961 και γίνεται το εννεαήμερο μνημόσυνο του Χρυσοστόμου Δασκαλάκη Μητροπολίτη Μεσσηνίας (1945-1961).

Κηρύττει κατ' αυτό ο λόγιος αρχιμ. Ιωήλ Γιαννακόπουλος. Ανεβαίνει στον Άμβωνα και με τον ισχνό και βραδύγλωσσο και «καικαιδίστικο» τρόπο του λέει:

-Πού θα είναι τώρα ο Δεσπότης;

-Μπροστά στον Χριστό.

-Τι θα πει ο Χριστός μόλις τον δει;

-Καλώς τον Χρυσόστομο. Τέλειωσε λοιπόν η αρχική φάση της ζωής σου και τώρα πρέπει να δούμε αν μπορείς να μπεις (όχι εξ αιτίας μου αλλά από την κατάστασή σου) στην κυρίως Ζωή ή αν... απλώς θα τυραννιέσαι!

-Τι είναι αυτό που έχεις στο κεφάλι σου;

-Μίτρα; Μα δεν φοράνε οι δικοί μου κοσμήματα. Αυτά τα έχουν οι Πέρσες... που είναι ειδωλολάτρες!

Αυτό που κρατάς τι είναι;

-Γκλίτσα;

-Μα οι βοσκοί δεν κρατάνε σίδερα αλλά ξύλινο μαστούνι για να μπορούν να τρέχουν.

Βγάλτα και άφηστα κάτω. Βγάλε κι αυτό το φόρεμα που φορούσε ο αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολη! Γιατί αντικατέστησες τον κοροϊδευτικό χιτώνα που μου φόρεσαν, με αυτοκρατορικά μεγαλεία; Ντρεπόσουν για μένα;

Εδώ τα πράγματα δεν είναι κατά τα φαινόμενα. Εδώ δεν υπάρχει βασιλιάς και στρατιώτης. Εδώ ποιμένας και πρόβατο είναι ταυτόσημα. Εδώ Ποιμένας είμαι μόνον εγώ.

Λοιπόν βγάλε τα άμφια. Τόσα χρόνια δεν έμαθες ότι τα άμφια είναι σύμβολα και όχι κοσμήματα; Ότι τα φοράγες για να διαφοροποιηθείς από τον εαυτό σου, όχι από τους άλλους; Βγάλε τα ράσα. Βγάλε τα ρούχα σου. Όλα. Και το παντελόνι και το σώβρακό σου!

Μείνε τώρα γυμνός και... διάφανος να δούμε, πόσα από αυτά που έκανες, τα έκανες για την δόξα μου και πόσα για την δόξα σου; Αν έγιναν για μένα, θα είναι ελευθερία για σένα.

Αν έγιναν για σένα, θα είναι φυλακή αυτοεγκλωβισμού σου και δεν θα μπορείς να

συναντήσεις κανέναν, ούτε εμένα.

Αν δεν ξεπέρασες το αφελές παιδικό επίπεδο «τα θέλω όλα δικά μου» και «αχ, πόσο μου αρέσω», πως θα μπείς εδώ, που κυριαρχεί η Αιμάτινη Φιλανθρωπία;!

Αν βούλιαξες (υπάρχει πιθανότητα και μέσα στην Εκκλησία, γιατί δεν γίνονται διακρίσεις...) στην σκέψη «είμαι όλος δικός μου» τότε έχεις κάνει την ζωή σου κόλαση και όλοι εμείς, και Εγώ μαζί, σε «ενοχλούμε»! Τα είχαμε πεί: Υπάρχει ο κίνδυνος οι υιοί της Βασιλείας να εκβληθούν έξω, και αυτοί που με κήρυτταν στις πλατείες και μου φώναζαν στην Λειτουργία, Κύριε, Κύριε... να μου είναι άγνωστοι και ξένοι (Ματθ. 7,21).

Αυτά μεν έλεγε τότε ο πατήρ Ιωήλ, για ένα άνθρωπο ο οποίος στην εποχή του (εποχή απερίγραπτων αναγκών) προσπάθησε να κάνει με θυσιαστική διάθεση ό,τι μπορούσε καλύτερο, για την ανακούφιση των χριστιανών της περιοχής της ευθύνης του.

Εκείνος, ο Χρυσόστομος Δασκαλάκης, ήταν ένας ακτιβιστής, όμως χωρίς καμία προσωπική απαίτηση άνεσης και χρημάτων! Ο π. Ιωήλ δίδασκε το λαό με αφορμή τον θάνατο του Δεσπότη, α. ότι όλοι θα αποδώσουμε λόγο στο Χριστό για τον τρόπο της ζωής μας, β. ότι η κοινωνική θέση, ακόμα και η εκκλησιαστική, δεν έχουν καμμία “πέραση” μπροστά στο Χριστό, και γ. επεσήμαινε το μεγάλο κίνδυνο της φιλοδοξίας που γυμνώνει την ψυχή όσο και τα άλλα πάθη, έστω και αν η εγωϊστική στάθμη αξιολόγησης είναι στο ψυχικό και όχι στο σωματικό επίπεδο.(ΠΗΓΗ.ΕΝΟΡΙΑΚΟ)

Οι «ελάχιστοι αδελφοί» της καθημερινότητας.

Την Κυριακή των Απόκρεω ακούμε στην Εκκλησία το Ευαγγέλιο «της Κρίσεως».

Ο Χριστός μας περιγράφει, πώς θα γίνει η Μέλλουσα Κρίση. Και μας τονίζει, ότι θα κριθούμε με βάση την προσφορά αγάπης στον πεινασμένο, στον γυμνό, στον άρρωστο, στον ξένο, στον φυλακισμένο.

Πολλές φορές όμως ξεχνάμε ότι αυτή η άσκηση αγάπης πρέπει να αρχίζει, όχι... από τα παιδάκια της Αφρικής, αλλά από τους ανθρώπους πού έχουμε πολύ κοντά μας· από τους ανθρώπους του σπιτιού μας: τον/την ιδιότροπο σύζυγο, τα κουραστικά παιδιά, τα απαιτητικά αδέλφια, τα παράξενα πεθερικά, τους ενοχλητικούς γείτονες κ.λ.π

Ο Ντοστογιέφσκι στο θαυμάσιο μυθιστόρημα του «Αδελφοί Καραμάζωφ» ασχολείται και με αυτό το συνηθισμένο σύμπτωμα γενικής «αγαπολογίας», η οποία, ενώ είναι εύκολη σε διακηρύξεις και οράματα, όμως χωλαίνει πολύ στην καθημερινή πράξη! Αναφέρεται λοιπόν ο συγγραφέας σε κάποιον γιατρό, ο οποίος «μίλαγε ειλικρινά αλλά και αστειευόταν πικρά».

«Εγώ» έλεγε ο γιατρός, «απορώ κι ο ίδιος με τον εαυτό μου. Όσο περισσότερο αγαπάω την ανθρωπότητα γενικά, τόσο λιγότερο αγαπάω τον κάθε άνθρωπο χωριστά! Στις ονειροπολήσεις μου, φτάνω συχνά να λαχταράω μέχρι πάθους να εξυπηρετήσω την ανθρωπότητα. Και ίσως στ' αλήθεια να δεχόμουνα ακόμη και να ... σταυρωθώ για τους ανθρώπους, αν παρουσιαζόταν ξαφνικά μια τέτοια ανάγκη!

Κι όμως, παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ ούτε δυο μέρες να ζήσω στο ίδιο δωμάτιο με άλλον άνθρωπο. Αυτό το ξέρω από πείρα. Μόλις βρεθή κάποιος κοντά μου, νιώθω πώς μου πληγώνει την ατομικότητα μου! Μου περιορίζει την ελευθερία μου! Μπορώ μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο να μισήσω και τον πιο καλό άνθρωπο. Άλλον γιατί... τρώει αργά, άλλον γιατί... έχει συνάχι και σκουπίζει συνεχώς την μύτη του με το μαντήλι. Γίνομαι -δεν ξέρω πώς - εχθρός των ανθρώπων, μόλις οι σχέσεις μας γίνουν κάπως στενότερες. Μα γι' αυτό, όσο περισσότερο μισώ ορισμέ-νους ανθρώπους προσωπικά, τόσο πιο φλο-γερά αγαπώ την ανθρωπότητα στο σύνολο της!...»

Τρομάζει κανείς με την σχιζοφρένεια του ταλαίπωρου γιατρού. Είναι για γέλια και για κλάματα. Μα πώς είναι δυνατόν την ίδια στιγμή να ... καίγεται από αγάπη για όλη την ανθρωπότητα, και συγχρόνως να μισεί τον διπλανό του, επειδή του έγινε λιγάκι ενοχλητικός;

Πριν λοιπόν ξεκινήσουμε να πάμε να βοηθήσουμε άλλους σαν ... «Γιατροί χωρίς Σύνορα» στα πέρατα του κόσμου, ας προπονηθούμε ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ του σπιτιού ή της γειτονιάς μας να υπομένουμε τις ιδιο-τροπίες και τις παραξενιές των πολύ δικών μας ανθρώπων! Πρώτα αυτοί πεινάνε και διψάνε για κατανόηση, για στοργή, για τρυφερότητα.

Ο Χριστός στο Ευαγγέλιο Του απαιτεί να ασχοληθούμε με εκείνους, πού χρειάζονται λίγο νερό, λίγο ψωμί, ένα χαμόγελο, μια ευχή, λίγη παρηγοριά, ένα χέρι. Όλοι αυτοί είναι «ενοχλητικοί», και γι' αυτό δυσάρεστοι, ανεπιθύμητοι και «ελάχιστοι»!

Άλλα ο Χριστός, όλους αυτούς, τους ονομάζει ΑΔΕΛΦΟΥΣ Του. Και μας ζητάει επιτακτικά να τους έχουμε και εμείς Α-ΔΕΛΦΟΥΣ μας. (Απόσπασμα.Αρχ.Β.Λ.-ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com